

เด็กขายข้าว กลางไฟแดง

นวนิยายชีวิตสู้ชีวิต

เด็กขายผู้เร่ขายหนังสือพิมพ์อยู่กลางสี่แยกไฟแดง

ในโลกที่ไม่มีใครอยากมอง

แต่ชีวิตยังต้องเดินต่อไปทุกเช้า

© 2026 · ผลงานต้นฉบับ สงวนลิขสิทธิ์

บทที่ ๑ — เช้าที่เหมือนเดิมทุกวัน

ห้าโมงเช้า ก่อนที่แสงแดดจะทอดตัวข้ามตึกสูงฝั่งตะวันออกของสี่แยกไฟแดงย่าน
ชานเมือง เอกพล ใจเพชร หรือที่ทุกคนแถวนั้นเรียกสั้นๆ ว่า "เอก" ก็ตื่นขึ้นมาแล้ว
เขานอนอยู่ในห้องเช่าเล็กๆ ชั้นล่างของตึกแถวเก่า กับแม่และน้องสาววัยเจ็ดขวบ
ชื่อ "นุ่น" เสียงพัดลมเพดานหมุนครืดคราดเป็นเสียงเดียวที่ดังอยู่ในห้องมืดๆ นั้น

เอกอายุสิบสามปี เรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่งภาคค่ำ เขาไม่เคยจำได้ว่าตัวเอง
เริ่มขายหนังสือพิมพ์ตั้งแต่เมื่อไหร่ รู้แต่ว่ามันเป็นสิ่งที่เขาทำมาตั้งแต่จำความได้

ตั้งแต่พ่อของเขาเสียชีวิตจากอุบัติเหตุที่ไซต์ก่อสร้างเมื่อสี่ปีก่อน แม่ต้องแบกรับภาระทั้งบ้านเพียงลำพัง เอกในวัยเก้าขวบตอนนั้นเริ่มออกมาช่วยขายของกับป้าข้างบ้านก่อน แล้วค่อยๆ ผันตัวมาขายหนังสือพิมพ์เต็มตัวเมื่อโตขึ้นมาอีกหน่อย เขาสวมเสื้อยืดสีซีดจากแดด กางเกงขาสั้นที่เขารับมาฟรี สะพายกระเป๋าดำใบใส่หนังสือพิมพ์กองโตไว้ข้างลำตัว เดินออกจากห้องเช่าไปยังแผงหนังสือพิมพ์ริมถนนที่ลุงประจวบ เจ้าของแผง ส่งของมาให้ทุกเช้า ลุงประจวบเป็นคนที่ใจดีกับเอกมากกว่าใคร มักจะยกหนังสือพิมพ์ที่ขายไม่หมดของเมื่อวานให้เอกกินเป็นค่าขนมเสมอ แม้จะรู้ว่ามันเป็นแค่กระดาษที่ไม่มีมูลค่าอะไรแล้วก็ตาม

สี่แยกที่เอกยืนขายทุกวันคือสี่แยกใหญ่ที่รถติดตั้งแต่ตีห้าครึ่งไปจนถึงเก้าโมงเช้า ผู้คนหลากหลายผ่านไปมา ทั้งรถเก๋งราคาแพง มอเตอร์ไซค์รับจ้าง รถเมล์ที่แน่นขนัดไปด้วยคนทำงาน เอกรู้จักจังหวะไฟแดงของสี่แยกนี้ดีกว่าใคร รู้ว่าไฟแดงรอบไหนยาวพอให้เขาวิ่งขายได้ทั่วถึง รอบไหนสั้นเกินกว่าจะเดินถึงรถคันสุดท้าย เขาจำหน้าลูกค้าประจำได้หลายคน ทั้งคนที่ซื้อทุกวันไม่เคยขาด และคนที่ไม่เคยมองมาทางเขาแม้แต่ครั้งเดียว

"หนังสือพิมพ์ครับ หนังสือพิมพ์" เสียงของเอกดังขึ้นท่ามกลางเสียงเครื่องยนต์และแตรรถที่ดังสลับกันไม่หยุด เขาเดินลัดเลาะระหว่างรถที่จอดติดไฟแดง ยื่นหนังสือพิมพ์เข้าไปทางกระจกที่เปิดออกมาครึ่งบาน มือหนึ่งถือเงินทอน อีกมือถือกองหนังสือพิมพ์ที่นับวันจะหนักขึ้นเรื่อยๆ ตามจำนวนที่ลุงประจวบฝากมาให้ขาย

| บทที่ ๒ — ไฟแดงที่ไม่เคยรอใคร

ไฟแดงที่สี่แยกนี้ไม่เคยรอใคร มันเปลี่ยนเป็นสีเขียวตรงเวลาเสมอ ไม่ว่าเอกจะขายหนังสือพิมพ์ให้ลูกค้าคนสุดท้ายเสร็จหรือไม่ก็ตาม หลายครั้งเขาต้องวิ่งหลบรถที่เริ่มเคลื่อนตัวไปแล้ว บางวันเขาเกือบถูกรถกระบะเฉี่ยวจนล้มลงกับพื้นถนนร้อนระอุ เขาถลอกจนเลือดซึม แต่เขาก็ลุกขึ้นเก็บหนังสือพิมพ์ที่กระจัดกระจายอย่างรวดเร็ว เพราะรู้ว่าถ้าช้ากว่านี้ ไฟจะเปลี่ยนเป็นเขียวและรถทั้งขบวนจะเคลื่อนที่ทับกระดาษเหล่านั่นจนขายไม่ได้อีก

แดดเที่ยงวันของกรุงเทพฯ ร้อนจนยางมะตอยบนถนนดูเหมือนจะละลาย เอกยืนอยู่กลางเกาะกลางถนนแคบๆ ที่มีที่ว่างพอให้ยืนได้เพียงคนเดียว เหงื่อไหลเป็นทางจากขมับลงมาเปียกเสื้อ เขาไม่มีที่หลบแดด ไม่มีที่หลบฝน มีเพียงร่มผ้าใบเก่าๆ ที่พับเก็บไว้ในกระบะเป่า กางออกเฉพาะตอนฝนตกหนักจริงๆ เท่านั้น เพราะกลัวว่าร่มจะบังทางไม่ให้เห็นรถที่กำลังจะเลี้ยว

ไม่ใช่ทุกคนที่มองเอกด้วยสายตาเป็นมิตร บางคนตะโกนไล่เขาออกจากกรรวางกับเขาเป็นสิ่งที่สกปรก บางคนบิบบแตร์ใส่ทั้งที่เขายังไม่ได้เข้าใกล้รถด้วยซ้ำ มีอยู่ครั้งหนึ่งผู้หญิงในรถเก๋งคันหรูทวาดใส่เขาว่า "เด็กแบบนี้พ่อแม่ไม่สอนหรือไง มาขายของก่อกวนคนอื่น" เอกได้แต่ก้มหน้าเดินจากไปเงียบๆ ไม่ตอบโต้อะไร เพราะรู้ว่า

ไม่มีประโยชน์ที่จะเถียง

แต่เอาก็มีวิธีของตัวเองในการรักษาศักดิ์ศรีเล็กๆ ที่เหลืออยู่ ทุกเช้าก่อนออกไปขาย เขาจะพับหนังสือพิมพ์ทุกฉบับให้เรียบร้อยเป็นระเบียบ เช็ดมือให้สะอาดก่อนหยิบยื่นให้ลูกค้า และยิ้มให้ทุกคนไม่ว่าคนนั้นจะซื้อหรือไม่ซื้อก็ตาม เขาเชื่อในสิ่งที่แม่เคยบอกไว้ว่า "เราจนได้ แต่เราไม่จำเป็นต้องดูสกปรกหรือไร้มารยาท" คำพูดนั้นกลายเป็นเหมือนเข็มทิศเล็กๆ ที่ประคองใจเขาไว้ในวันที่โลกทั้งใบดูเหมือนจะไม่มีที่ว่างให้เขายืน

บทที่ ๓ — เสียงหัวเราะที่ไม่มีใครได้ยิน

ที่สี่แยกเดียวกันนี้ ยังมีเด็กอีกคนที่ทำงานคล้ายๆ กัน เขาชื่อ "หมู" เด็กชายวัยสิบสองปีที่ขายพวงมาลัยดอกมะลิแทนที่จะเป็นหนังสือพิมพ์ ทั้งสองรู้จักกันมาหลายปีจนสนิทกันเหมือนพี่น้อง หมูมักจะแบ่งข้าวเหนียวไก่ย่างที่แม่เขาทำมาให้เอกกิน ตอนพักเที่ยง ส่วนเอกก็มักจะแบ่งหนังสือพิมพ์เก่าให้หมูเอาไปห่อพวงมาลัยกันฝุ่นทุกวันหลังจากไฟเขียวรอบใหญ่ผ่านไป ทั้งสองจะได้พักสักสิบนาทีที่ไต้หวันไม่รีบทางเท้า เป็นช่วงเวลาเดียวที่เอกได้เป็นเด็กอายุสิบสามปีอย่างแท้จริง ไม่ใช่เด็กขายของ พวกเขาจะเล่นทายปริศนากันบ้าง แข่งกันดูว่าใครทายทะเบียนรถคันต่อ

ไปที่วิ่งผ่านได้แน่นกว่ากัน หรือบางทีก็แค่นั่งเฉยๆ คุณก็พิราบบินผ่านตึกสูง

"มึงว่าถ้าเราไม่ต้องมาขายของแบบนี้ ตอนนี้เราจะทำอะไรอยู่วะ" หมูถามขึ้นวัน
หนึ่งขณะฟังกำแพงมองรถที่วิ่งผ่านไปมา

เอกนั่งคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนตอบ "กูก็ 모르เหมือนกัน อาจจะได้เล่นฟุตบอลกับเพื่อนที่
โรงเรียนมั้ง หรือไม่ก็นอนดูการ์ตูนอยู่บ้าน" เขาพูดพลางหัวเราะเบาๆ เป็นเสียง
หัวเราะที่ไม่มีใครในสี่แยกนั้นเคยได้ยิน เพราะไม่มีใครเคยหยุดฟังเสียงของเด็ก
สองคนที่นั่งอยู่ริมถนน

ความสัมพันธ์เล็กๆ แบบนี้แหละที่ทำให้เอกยังยิ้มได้ในวันที่หนักหนา เขาไม่เคย
รู้สึกโดดเดี่ยวเต็มร้อยเปอร์เซ็นต์ เพราะอย่างน้อยก็ยังมีหมู มีลุงประจวบ มีแม่และ
นุ่นที่รอเขากลับบ้านทุกเย็น แม้โลกภายนอกจะดูไม่ค่อยมีที่ว่างให้เขายืน แต่ในวง
เล็กๆ ของคนที่รักกัน เขายังมีที่ทางของตัวเองเสมอ

❖ บทที่ ๔ — วันที่หนังสือพิมพ์ขายไม่ออก

ฤดูฝนปีนั้นมาเร็วและหนักกว่าทุกปี ฝนตกติดต่อกันเกือบสัปดาห์ ถนนสี่แยกที่เอก
ยืนขายกลายเป็นแอ่งน้ำท่วมขัง รถที่วิ่งผ่านก็ปิดกระจกมิดชิด ไม่มีใครอยากเปิด
หน้าต่างรับละอองฝนเพื่อซื้อหนังสือพิมพ์จากเด็กที่ยืนตัวเปียกปอนอยู่ข้างถนน

วันนั้นเอกชายได้เพียงสิบสองฉบับจากที่ลุงประจวบฝากมาให้ขายแปดสิบฉบับ

เย็นวันเดียวกัน เขากลับถึงห้องเช่าด้วยตัวเปียกโชกและใจที่หนักอึ้ง พบว่าแม่นอน
ชมอยู่บนที่นอน หน้าซีดและตัวร้อนจัด นุ่นนั่งร้องไห้อยู่ข้างๆ บอกว่าแม่เป็นแบบนี้
มาตั้งแต่บ่าย เอกรีบวิ่งไปหาน้ำเย็นมาเช็ดตัวให้แม่ มือของเขาสั่นเทาขณะสัมผัส
หน้าผากที่ร้อนจัดของแม่ ในกระเป๋าเงินของเขามีเพียงเศษเหรียญไม่กี่สิบบาทจาก
หนังสือพิมพ์ที่ขายได้วันนั้น ไม่พอแม่แต่จะพาแม่ไปหาหมอที่คลินิกใกล้บ้าน

คืนนั้นเอกนอนไม่หลับ เขานั่งมองแม่ที่หลับๆ ตื่นๆ ด้วยไข้ นุ่นกอดเขาอยู่มุมห้อง
พร้อมกับคิดทบทวนตัวเลขในหัว ค่าเช่าห้องที่ต้องจ่ายในอีกห้าวัน ค่าไฟที่ค้างมาส
องเดือน ค่าขนมของนุ่นที่ต้องไปโรงเรียนทุกวัน เขารู้สึกเหมือนตัวเองแบกโลกทั้ง
ใบไว้บนบ่าที่เล็กเกินไปสำหรับภาระขนาดนี้

"ทำไมชีวิตเราต้องเป็นแบบนี้" เอกกระซิบถามตัวเองเบาๆ ในความมืด ไม่มีใคร
ตอบคำถามนั้นได้ นอกจากเสียงฝนที่ยังคงตกกระทบหลังคาสังกะสีไม่หยุด เหมือน
จะเยาะเย้ยความรู้สึกไร้หนทางของเขาซ้ำเข้าไปอีก

❖ บทที่ ๕ — คนที่มองเห็นเขา

เช้าวันรุ่งขึ้น แม่ฝนจะยังตกปรอยๆ เอกก็ยังออกไปยื่นขายหนังสือพิมพ์ตามเคย

เพราะรู้ว่าไม่มีทางเลือกอื่น ขณะที่เขากำลังเดินเข้าไปหารถคันหนึ่งที่จอดติดไฟแดง หญิงสูงวัยที่นั่งอยู่เบาะหลังเปิดกระจกลงมาเรียกเขา เธอคือ "ครูวิภา" อดีตครูโรงเรียนประถมที่เกษียณแล้ว เป็นลูกค้าประจำที่ซื้อหนังสือพิมพ์จากเอกแทบทุกเช้ามาหลายปี แต่ไม่เคยพูดคุยอะไรมากไปกว่าการทักทาย

วันนั้นครูวิภาสังเกตเห็นความเหนื่อยล้าในดวงตาของเอกชัดเจนกว่าทุกวัน จึงเอ่ยถามขึ้นเป็นครั้งแรกว่า "หนูเป็นอะไรหรือเปล่า วันนี้หน้าตาดูไม่ค่อยสดใสเลย" เอกนั่งเลอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะเล่าเรื่องแม่ป่วยให้ครูวิภาฟังอย่างสั้นๆ ด้วยน้ำเสียงที่พยายามควบคุมไม่ให้สั่น

ครูวิภาฟังอย่างตั้งใจ แล้วยื่นนามบัตรใบหนึ่งให้เอกพร้อมเงินค่าหนังสือพิมพ์ที่มากกว่าราคาปกติหลายเท่า "พรุ่งนี้พาแม่ไปที่คลินิกชุมชนตามที่อยู่นี้นะ ครูรู้จักหมอที่นั่น เดี่ยวครูจะโทรฝากไว้ให้" เธอพูดพลางยิ้มอ่อนโยน "แล้วก็อยากถามหนูว่า หนูอยากเรียนหนังสือต่อไหม ครูมีเพื่อนที่ทำโครงการสอนพิเศษฟรีให้เด็กที่ต้องทำงานหาเลี้ยงครอบครัวอยู่ ถ้าหนูสนใจ ครูจะพาไปแนะนำให้"

เอกยืงไปชั่วขณะ ไม่แน่ใจว่าตัวเองได้ยินถูกหรือเปล่า ไม่มีใครนอกจากครอบครัวเคยถามเขาว่า "อยากทำอะไร" มาก่อนเลย ทุกคนมองเห็นเพียงเด็กขายหนังสือพิมพ์ที่ยืนอยู่กลางถนน แต่ครูวิภากลับมองเห็นเด็กคนหนึ่งที่มีความฝัน มีศักยภาพ และมีสิทธิ์จะเลือกเส้นทางของตัวเอง

| บทที่ ๖ — ทางเลือกที่เลือกเอง

คืนนั้นเอกเล่าเรื่องทั้งหมดให้แม่ฟังหลังจากพาแม่ไปหาหมอที่คลินิกตามที่ครูวิภาแนะนำ อาการของแม่เริ่มดีขึ้นหลังได้รับยาและการพักผ่อนที่เหมาะสม แม่นั่งฟังเรื่องโครงการสอนพิเศษด้วยแววตาที่เต็มไปด้วยความหวังปนกังวล "ถ้าลูกไปเรียนตอนเย็น แล้วใครจะช่วยแม่ขายของ" แม่ถามเบาๆ ด้วยความเป็นห่วง

เอกนั่งคิดอยู่หลายคืน เขาไปปรึกษาหนูเรื่องนี้ระหว่างพักเที่ยงวันหนึ่ง หนูฟังแล้วตอบว่าเขาแรงๆ พร้อมพูดว่า "มึงต้องไปเรียนสิวะ อยู่มานานคนเดียวก็ได้ ถ้ามึงเรียนจบมีงานดีๆ ทำ กูจะได้ภูมิใจว่ามีเพื่อนกูนคนหนึ่งที่ได้ไปได้ไกลกว่าสี่แยกนี้" คำพูดตรงไปตรงมาของหนูทำให้เอกรู้สึกอบอุ่นใจอย่างประหลาด

ในที่สุดเอกตัดสินใจปรับตารางชีวิตใหม่ เขาจะยังคงขายหนังสือพิมพ์ตอนเช้าเหมือนเดิมเพื่อหารายได้ช่วยครอบครัว แต่ตอนเย็นหลังเลิกขายจะไปเรียนที่ศูนย์การเรียนรู้ที่ครูวิภาแนะนำแทนการนอนพักอย่างที่เคยทำ แม้จะเหนื่อยกว่าเดิมมาก แต่เขารู้สึกว่านี่คือทางเลือกแรกในชีวิตที่เขาได้เลือกเองอย่างแท้จริง ไม่ใช่สิ่งที่ถูกกำหนดมาให้จากความจนหรือโชคชะตา

"เราเลือกเกิดไม่ได้ว่าจะเกิดมาจนหรือรวย เกิดมามีพ่อแม่แบบไหน" เอกพูดกับตัวเองคืนก่อนวันเริ่มเรียนวันแรก "แต่เราเลือกได้ว่าจะทำอะไรกับชีวิตที่เหลืออยู่ ต่อให้มันเริ่มต้นยากแค่ไหนก็ตาม"

| บทที่ ๗ — เช้าของวันใหม่

หกเดือนผ่านไป เอกยังคงยื่นขายหนังสือพิมพ์อยู่ที่สี่แยกเดิมทุกเช้า เสียง "หนังสือพิมพ์ครับ" ของเขายังดังก้องท่ามกลางเสียงเครื่องยนต์เหมือนเดิม แต่สิ่งหนึ่งที่เปลี่ยนไปคือแววตาของเขา มันเต็มไปด้วยความหวังที่ไม่เคยมีมาก่อน หลังเลิกขายตอนเก้าโมงเช้า เขาจะรีบกลับไปอาบน้ำ กินข้าว แล้วไปโรงเรียนภาคปกติ ในช่วงบ่าย ก่อนจะแวะไปเรียนพิเศษที่ศูนย์การเรียนในตอนเย็นอีกสามวันต่อสัปดาห์

ลุงประจวบยังคงส่งหนังสือพิมพ์ให้เขาทุกเช้าเหมือนเดิม เพียงแต่ตอนนี้ลุงลดจำนวนที่ฝากขายให้เอกลงเล็กน้อย เพื่อให้เขามีเวลาไปโรงเรียนได้ทัน ครูวิทยายังคงซื้อหนังสือพิมพ์จากเอกทุกเช้า พร้อมกับถามไถ่ผลการเรียนด้วยรอยยิ้มภูมิใจ ทุกครั้งที่เอกเล่าว่าตัวเองสอบได้คะแนนดี หมูก็ยังขายพวงมาลัยอยู่ที่เดิม แต่ตอนนี้เขาเริ่มพูดถึงการไปสมัครเรียนที่ศูนย์เดียวกันบ้างแล้ว

วันหนึ่งขณะยืนรอไฟแดงเปลี่ยนสี เอกมองไปยังตึกสูงฝั่งตรงข้ามที่แสงแดดยามเช้าสาดกระทบจนเป็นประกาย เขานึกถึงคำถามที่หมูเคยถามไว้ว่า "ถ้าไม่ต้องมาขายของแบบนี้ ตอนนี้เราจะทำอะไรอยู่วะ" เขายิ้มกับตัวเองเบาๆ เพราะตอนนี้เขามีคำตอบใหม่ให้กับคำถามนั้นแล้ว ไม่ใช่คำตอบที่เป็นเพียงจินตนาการอีกต่อไป

แต่เป็นเส้นทางที่เขากำลังเดินอยู่จริงๆ ด้วยสองเท้าของตัวเอง

ไฟเขียวขึ้น รถเริ่มเคลื่อนตัว เอกยกมือโบกให้ครูวิภาที่นั่งอยู่ในรถคันหนึ่งซึ่งกำลัง
เลี้ยวผ่านไป เธอยิ้มและโบกมือตอบ ก่อนกระจกจะเลื่อนขึ้นปิดสนิท เอกหัน
กลับไปมองกองหนังสือพิมพ์ที่เหลืออยู่ในมือ แล้วเดินต่อไปยังรถคันถัดไปด้วย
ฝีเท้าที่มั่นคงกว่าเดิม เพราะเขารู้แล้วว่าไม่ว่าชีวิตจะเริ่มต้นด้วยไฟแบบไหน ทุก
คนยังมีสิทธิ์เลือกวิธีเล่นไฟในมือของตัวเองเสมอ

เราเลือกเกิดไม่ได้ว่าจะเกิดมาในบ้านแบบไหน

แต่เราเลือกได้เสมอว่าจะเดินต่อไปอย่างไร

และบางครั้งเส้นทางที่ยากที่สุด ก็สอนให้เราเห็นคุณค่าของทุกก้าวที่เดินมาเอง

— จบบริบูรณ์ —